

n Aander

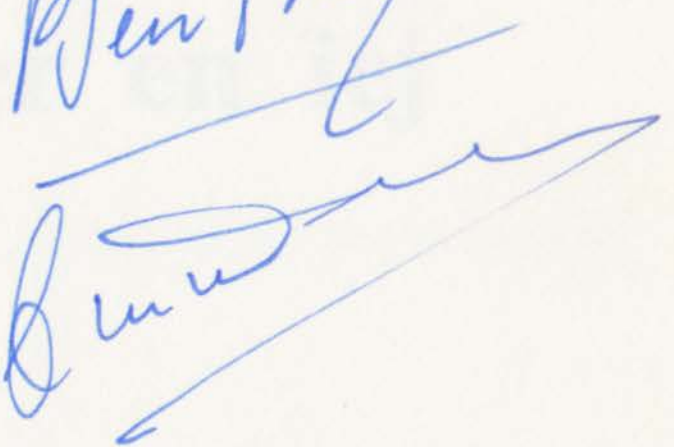
en iej

Ben Frey

n Aander en iej

Vuur Fré en Gerrit ter Welle
Huize „t Hölterhof“
Hist. soc. Enschede & Lonneker
Eanske, 23 oktober 1991

Ben Frey

A stylized handwritten signature in blue ink, appearing to be 'Ben Frey' with a long, sweeping horizontal stroke underneath.

STREEK EN TAAL REEKS

Deel 10. Ben Frey, n Aander en iej

Reeds verschenen:

- Deel 1. Koos van-n Sikk-n-boer, Laate oogst
- Deel 2. Karel Olthuis, Uske fuske stroo
- Deel 3. Jo Bosvelt, Moje Mieke
- Deel 4. Joop Brens, Papp'n en nat holl'n
- Deel 5. Herman van Velzen, Streupers
- Deel 6. Hennik van'n Scheenken, All'ns te hoope
- Deel 7. Herman van Velzen, Achterhookse metwöskes
- Deel 8. Willem Wilmink, Liedjes uit de Jozefstraat
- Deel 9. Mini ter Kuile-Scholten, Een Twentse Heer en Dame in de wildernis

Ben Frey

n Aander en iej

1991

Uitgeverij Van de Berg Enschede

Eerdöanig opdreagn an n Heer

W.G. Witkam

den smos zik zoo slim hef inspand
vuur de oetgaaw van naa völ beuk
in t Twents en in t Achterhooks.

CIP-GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK, DEN
HAAG

Frey, B.

n Aander en iej / B. Frey - Enschede : Van de Berg
(Streek en Taal ; dl. 10)

ISBN 90-70986-75-2

NUGI 310

Trefw.: gedichten ; oorspronkelijk - Twents.

ISBN 9070986752

© Van de Berg, 1991 Enschede

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Sprökke bie Havezate Everlo

Wel t laand van Twente kan waardeern,
wil ok de sproake doarvan leern.

n aander en iej

n lamn
leert nooit loopn
n bleendn
leert nooit zeen
n doofn
leert nooit heurn
meen iej
ik bin nich
lam bleend of doof
goa
noar n aander hen
kiek den an
en luster

CIP-gegevens Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.

Frey, B.

n Aander en iej / B. Frey - Hoesfende : Van de Berg
(Sprok en Taal : dr. 13)

ISBN 90 70945 73-2

NL73 130

Trefw: gedichten : oorspronkelijk - Twentse

ISBN 90 70945 73-2

© Van de Berg, 1991 Hoesfende

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, openbaar of anderszins verspreid, of op andere wijze openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

juust dan

meestparts blieft
de heilige weur
zoo wied van oons of
dan kön wiej better zwiegn
juust dan mag wie
zoo geen proatn
oawer dinger dee ealiks
gin gekuier liedn könt
doaroet leaf wiej
doarmet goa'w dood

neersassisch leavn

braandend loof
 n rookgedien
 op t leuge tuffellaand
 smerig wit plastic
 möt de koel ofdekn
 geender wiedlöftig
 vlak vuur t reetn-dak
 nen eekn oost
 piel in de been
 geet water in de heugte
 haaln
 de haan kleufd as hoalt
 t eewige zwarte zaand
 oonder de neagel
 de kleeer strak um t lief hen
 klam van de beestn-roek
 anwasn met de eerde
 zölf n stuk oet de groond
 wean
 godsdeenstig benaamp
 bie t mirreweentergebuurn
 allenig mer nen oaldn tiedfilm
 vuur oagn
 hoorn-bloazn
 stiege eier etn
 dauwtrapn
 witte Sunt-Joapiks-vrouwleu

moo

diene oagn
kiekt mie an
verreurt zik nich
dienn moond
zeg niks
ik kan slichkes
fluustern
moo moo
doe kiks mie an
dienn moond
zeg niks
allenig mer
licht griemke
dun streepke
dizze liene
wordt nooit
oetwisket
dien beeld
blif mie
in t spiegel
al vedan

Stenign

As deevnvolk trökn zee vot, slim niets en laf;
sluupstertnd gung t hen, alman, een vuur een
en daal doar vuur de groond bleef elkn steen,
doo Jezus eur dat rake antwoord gaf.

En töt de vrouw zear Hee: "Kom in de been,
ze hebt diej wisse loatn zoonder straf.

Och, zundig noe nich meer töt an dien graf."

Op n biestern leut zee eure troann zeen.

Allenig meer hef Hee in t zaand eskrevn,
woarbie Hee ieder alle vrieheid gef
te doon woartoo wie mangs zoo vaak wordt drevn.
Daor wealt mie op de vroag vuur n deep besef:
Woar-t al dee vromme leu toch wa bint blevn
en wel-t 'r hier noe t hardste stenigd hef?

haiku

ieder joar vanniejs
 grösfris maank zoovöl aandre
 dee ene kluur greun

dreug weer
daagn-laank
ginn reagn
veronzeld
nich wasket
nooit poetst
steet de waa
an de stroat
bie t hoes
stöarig-an
is t zwarte dak
gries wordn
nen keendervinger
hef opzied
der oawerhen strekn
letters skrievn doan

S T O F

storm

t weait hard
t blös t roast t boezt
de beum buugt
kromt zik
kroept in mekaar
de tekker ruusselt
zwokt kraakt brekt
mangs
as t efkes stille is
doot de beum umkiekn
of der nog meer poes keump

stoefmel

ze hebt stoefmel veundn
in t osler-ven
zon elfdoeznd joar ledn
hebt der a leu wond
t stoefmel
hebt ze lign loatn
t steuf te hard
bie t stoetbakn

oonderskel

geald as water
 zeait ze van een
 met ne dikke knippe
 zukke leu
 he'j rechtevoort
 nich vól meer
 allenig
 de brouwerieje hef
 geald as beer

t leavn

t leavn is liek
mien ströpke
zit ok aait
in n knup

Op les bie Johanna F. van Buren

Nag vake zee ik diene verskes wier
 en deank, wat wör dat leazersvolk verweand.
 Meer Heldern vund ik smos zoo wied van hier;
 wat zunde-jammer, da'k diej nooit heb keand.

Meer a'k noe diene "leedties" leazn goa,
 is t net of doe, Jehannoa, nöast mie zits;
 dan kleenkt mie diene fiene stem zoo noa
 en dien gezicht dat dreg wat bleenknd-wits.

Van diej, gewone juffer van de post,
 he'k toovedan ne riego lesn leerd;
 zuks hef mie heel wat meuite kost,
 mer t is mie aait nog daanksnweerd.

Begriep, zoolaanck der volk in Twente is,
 dat dien gebod vust zien beskeed wa krig,
 want oet mien' noabers weur verstoa ik ~~ik~~ wis:
 dee mooie modersproak verget wie nich.

(17 januari 1992 is t dertig joar ledn
 dat Johanna F. van Buren oet de tied is goan.)

deef

votvlucht

mooi der tuske oet knepn

vuur vandaag

vuur t anwordn

n sluur n dreuzel

de zörgn

votvlucht

vuur de klokke

t gebeazel

t genöal an n kop

de tied wat röst ofsteln

as n deaf votvluchtn

noar boetn hen

vriey in de weend

duur t grös hen

van de wear de moat

maank de koovlakn

de hoondebloomn

de braandnettel

geender bos
 ne kiefte strik daal
 röp zienn eagn naam
 loopn loopn
 toch wa zeker geveul
 de locht in de longn snoevn
 deep inhaleern
 gewone netuur
 röst

votvlucht
 duur niks teagnhoaldn
 efkes n deef wean
 den ziene tied vermald

nen goon boer

nen goon boer
 döt aait klaagn
 oët ziene weur
 kö'j begriepen
 hee leeft mooi vedan
 van de skaa

aait lögnbuul

a'j zeait da'j leegt
en ie sprekt doarmet
de woarheid
dan leeg iej
en a'j zeait da'j leegt
en ie sprekt doarmet
nich de woarheid
dan leeg ie ok
aait lögnbuul

dat krie’j

wat hef t vannacht
vreurn
alderbasns wat koald
vuur gek en onwies
meer as n haalf uur
de roetn stoan
krabn en skrobn
aleer ik vot kon
riedn
joa
dat krie’j a’j
ginne fietse
hebt

ginne keender

keender?

nee, ginne keender

ginne keender

keenderloos

alns oetperbeerd

sokker streait

in de veensterbaank

mer ginne keender

geels ginne

wa miegempn

luddevedut

ealiks
zol e
t leefste
wiln trouwn
met ziene moo
meer zienn vaar
har m
dee a
votsnoot

an t prakkezeern an

vrogger doo'k nog
nen bössel was
hef mien moo
mie leerd
mien jong
doe magst mie
nooit teagn
de keark an plasn
seend dee tied
bin'k al vedan
an t prakkezeern an
hoo 'k t'r oaver
henne zol könn doon

emancipatie-weanske

ik wol
 da'k ok
 ne kaste
 vol har
 met niks
 um an
 te trekn

anatomische les

wee’j ok
wat n ruwstraank
is
n ruwstraank
is ne riegoe but
miln in oene ruw
an de boawnkaante
zit oenn kop
an de oonderkaante
zit iezölf

breevn oonder nummer.....

studeant
met slecht boavngebit
zöch wich
met dito oondergebit
um 's oavns
altwee tehoop
heel plezerig
en innig
maklik
aapnnötkes
te könn etn

limerick

Nen slager in t dörp Oawerdeenk
 heurn snachns n heel hard gereenk.
 n Vearkn in nood
 har skötn ne kloot
 liek dwers duur de roet van n weenk.

De ballade van de piepn

Wa zekers meer as hoonderd joar eledn
 kwam n moal den Ainsworth hier in t oalde laand;
 zag hoo de meansken best oet t hoalt warn snedn
 vuur t spinn en weavn klook met neerge haand.
 Dit was t begin dat hier zoo völ febriekn
 wördn sticht met nen bearg onmeunig kapitaal,
 wat kortns weer völs te völ gung bliekn:
 textiel meus vot, de piepn gungn daal.

Bin wiej dan noew a weer de tied vergetn
 at leu op t fietske gungen jaagn oawer stroat
 hoes hen vuur t waarme moal en noa dit etn
 ok weer vedan meusn tot snachns oet de noad?
 Van lange daag is noew niks meer te mearkn,
 alns gung hier vuur de vlakke, alns egaal,
 de leu meusn dus mer eargns aans goan wearkn:
 textiel meus vot, de piepn gungn daal.

Van t blauwe koffiebuske kö'w nich meer sprekn;
 al dee febriekssireens bint ok verstomd
 en slotn bint al dee poortn en dee hekn:
 t lik wa as in n oorlog, alns plat vot-ebomd.
 Gen duvelkamer, spinmechien of krasn,
 gen dreecilinder, töw of opmaakzaal,
 t spil was der nich teagn op-ewasn:
 textiel meus vot, de piepn gungn daal.

Woar bint toch al dee leu eblevn
 dee hier hebt marteld en zweet zoo dag an dag?
 Wat hef eur t leavn verders noe wa geavn,
 doo n industrie kreeg zonn zwoarn slag?
 En woarum zee'w de speendels nich meer dreain,
 wat wördn dee töw met skeetspool toch fataal,
 en hebt de leu noew niks meer um te kleain?
 textiel meus vot, de piepn gungn daal.

Baron! Joa, joa, ok vot gungn oewe piepn,
 woar t aarme volk op kloompn noar daansn meus:
 a köj der rechtevoort niks van begriepn,
 t was t kapitaal wat hier zienn macht verleus.
 Joa, heer baron, oew zegnskap is brökn,
 der is niks meer van t ketoen, nog genn baal,
 ze hebt den heeln pleer kats um-etrökn:
 textiel meus vot, de piepn gungn daal.

De ballade van de Dubbelstad

Vrogger oet mekaa en gin gepekker:
 Eanske har textiel, Heng'l grootmetaal,
 wieders gin gemoster of gemekker,
 elks ampart en leg oe doarbie daal.
 Wie hebt met mekaander niks te maakn,
 gek doon hef jums ginn eankeln zin:
 oonze huuz zölt nooit mekaander raakn,
 Drien en Tweekkel li-jt der tuske-in.

Reukeloos dan zöl wiej aanswat kriegn:
 steadlik knooppeunt neumt ze dat met lef.
 Teagnstaanders mött zik better riegn,
 zönn hoop petaansie dit wa hef.
 Vuur t milieu of zukswat kan t nich meender,
 proat der oawer is nog mer t begin:
 Eanske-Hengel, dubbelstad? Och, keender!
 Drien en Tweekkel li-jt der tuske-in.

Wat 'r keump, doar möt wie meer noar gisn,
 t lik op zön grootsmechtig wearkgebeed;
 ok t bedrievnpark zö'j vast nich misn,
 t nije stadion krig groot beskeed.
 Metropool mag dit alns dan wa heetn,
 t trein- of t busverkeer doot t ok nich min.
 Mer de leu mött doarbiej aait nog weetn:
 Drien en Tweekkel li-jt der tuske-in.

Groond is doar onmeunig völle neudig,
 smiet t kanaal dus doarum ok mer too.
 Weas noe toch nich stom en wiefelmeudig,
 t spil möt toch vuuroet of is t nich zoo?
 Van t greavn met de skuppe nich meer proatn;
 anpak brech in dubbelstad t gewin.
 Mer kö'j dat dan nich bie t oalde loatn?
 Drien en Tweekkel li-jt der tuske-in.

Politieke leu van beade steadn,
 weas toch klook bie'j alns wa'j kriegt in t zin!
 Rechtevoort is t net as in t verleadn:
 Drien en Tweekkel li-jt der tuske-in.

De ballade van t heugste dialekt

De skriftgeleerdn stunn geels verstomd
 wat zee van nen twaalfjörign konn leern;
 tehoop zik oawer oalde beuke henne kromd
 meusn zee dit wal as t heugste estemeern.
 Ne moal was Jezus op ne brulft in Kanaän,
 woar t water as kloare wien hef smekt;
 geneen begreep der ok meer t juuste van,
 Heer Jezus sprök Zien eagn dialekt.

Toon oonzn Heer noar n teampel henne gung
 en doar in n vuurhof zoo völ toeskers zag,
 kwam t dat Hee zik maank dee leu duurdrung
 en alle toafels kukeln leut, daal met eenn slag.
 Ne aandere keer is Hee op nen bearg goan stoan
 en hef doar an alleman de zaligweurde prekt;
 t was stille, t volk veraldereerd en anedoan,
 Heer Jezus sprök Zien eagn dialekt.

A was t bidn duur wat gloeperds vaals emaaht,
 toch hef Jezus oons op t juuste spur ezet,
 zoo dat wie nich meer oonze plicht verzaakt,
 want Hee gaf doarveur t Oonze Vader as gebed.
 Der warn allenig meer vief breu en twee visn;
 de Heer hef toon bid en Ziene haand estrekt:
 viefdoeznd leu konn t feestmoal nich meer misn,
 Heer Jezus sprök Zien eagn dialekt.

An t kruus eneageld reup dan oonzn Heer
 de leu op Golgotha too met al Ziene kracht
 en noa den ettikdroonk kon Hee nich meer,
 Hee gaf n geest met t woord: "t Is volbracht."
 Bie t graf begreep Maria Magdalena t nich meer,
 dat Christus op den derdn dag wör opewekt.
 "Rabboeni"*, reup zee en wus toon reukeloos weer:
 Heer Jezus sprök Zien eagn dialekt.

Heer, loat as zeagn oons dan noew verstoan
 vuur heel dit leavn bie elk geleuftsaspekt,
 dat t wisse geet zoo as dat aait nog is egoan:
 Heer Jezus sprek Zien eagn dialekt.

*Rabboeni (Aramees) = meister

Balade vuur t gedeankn van Cato Elderink

Ondaanks vieftig joar a oet de tied
 blif zee oons vust aait nog in gedachtn;
 bin wie nich dee volksvertelsels kwiet
 dee wie hier in Twente hoog magt achtn.
 t Zol nich good wean asdat oet dit laand
 van aleer wie gin teakn zoln geavn
 van oons aller hechtn Tukkersbaand:
 t Was Cato eer laand en leu en leavn.

Ok in oonze tied wil wie wa heurn
 van dee deunkes woarop Toos gung duudn.
 Wat 'r dan ok slagmoals kön gebeurn,
 zee leut oonze modersproak geern luudn.
 Wat oet oalde tiedn wör verteald,
 zee hef t oons alns rieklik duur-egeavn,
 in de stad, op n es, in et veald:
 t Was Cato eer laand en leu en leavn.

Wel hef nooit ees heurd hoo oet t Aamsven
 t Blauwe Dempken n zwartn dood leut komn.
 t Speensterken gung laat noar moder hen,
 doo zee duur zon blaag-spook tuk wör nomn.
 Wonnens Wilm zag Witte Wiefkes goan,
 Dree, in t Lönker Beargse veald en eavn
 later hef n oald wief beskeed edoan.
 t Was Cato eer laand en leu en leavn.

Horvath is um zienn skat vermoord
 en allenig t peerd wierumme komn.
 Kieke Beernd zear noa "een, twee" gin woord,
 dus den duvel vund m wis gin' domn.
 n Oldenzelsken Steen hef t aarme keend,
 as eer Witte Wiefkes leutn beavn,
 woonderboarlik alle hulp verleend.
 t Was Cato eer laand en leu en leavn.

Noe noa vieftig joar dan oons met recht
 al dee volksvertelsels bie bint bleavn,
 weet: Zee har en is nen geest van lecht!
 t Was Cato eer laand en leu en leavn.

votroppe roed

weur

votroppe roed

vuur miene

zinn

gin verstoan

gin begrip

a'k leas

te wazig

blif t beeld

t bestoan

geet vuurbiej

de weend van t

zwiegn inteagn

wel hef der wat

an inkeer

hier zal t heetn

wat koop ik

der vuur of wat

doo'k der

achteran

wel kik mie

in de knippe

onbenul

vaals begrip

krapte hef

ginne stem

nich duur de

knee hen goan

doar wi'k
 nich wonn
 woar at oenn
 oasem
 kristaln wordt
 ne weuste
 woar mangs
 snee valt

koonkelderieje
 de klokke geet
 stille stoan
 glashardn toostaand
 wat n spil
 kroam

hellige leu
 sprekt onheilge weur
 bikkelhard
 weur
 votropte roed
 vuur miene
 zinn
 gin verstoan
 gin geheur
 a'k luster
 te dunne
 blif n klaank

zuk ne steelte

zoo leug
 leug
 ne steelte
 in n kreenk van
 grote zwiegers
 zeagnd bint
 de weur
 dee ze nich hebt sprökn
 dee ne gedöante kriegt
 at ze heurd wordt

n reagn löt zik
 heurn
 geet zik oftikn
 nen skammom
 kan gin
 bleumke meer
 veendn
 ne iem is
 eurn korf kwiet

n groot woord
 loa'k oet de
 haan valn
 een oog wordt
 tooknepn um
 duudlik
 te könn zeen

t meeste dreait
 wierumme
 en wordt gewoon
 gewoon
 wel wordt der
 duur wel
 veraanderd

zeagnde weur
 at ze heurd wordt
 tuske twee helle
 herteslage duur
 t streumn van t blood
 geet zik meendern

zuk ne steelte
 za'k in miene
 gedachtn hoaldn
 n reagn
 verget ok nich
 ziene wolke

t vuurjoar broezt der oet

de iesbrekkerkes sint awier
 ere witte klökskes kwiet
 van de hoondebloomn
 stroalt noe t gelle
 zunneke healder oet
 mariableumkes piept oaweral
 duur t frisse grös hen
 t blieje vöggevolk
 skettert skel en wierig
 maank de zamme blaadn
 van de drunge buskes
 zee hoaldt zik stille
 at ze den grootn miljeu-
 versmeerder heurt ankonn
 in eenn jag oe ne stormweend
 n hagel in n snoetn in
 dat t oe zeer döt
 reukeloos hoaldt dat wier op
 keump felle zunskien
 nije reagn verkeundign
 boetn sköttelt n majs
 as greune juffers piel op
 ne kiefte hipt en tukkert
 in de sappige moat woar at
 in nen hook kwöskes witte wol
 jeantig roondhuppelt
 wattewegns geet nen geetling
 profors zien wiefke tokkern
 vuur t nije nust in de tekker
 de knöppe van de vruchtnbeume
 in n goardn wilt oetpleern
 t kortgebeente dawwelt
 jepsig oawer de stroate

t vuurjoar leaft op
 de netuur hef greuts
 t nije kleele antrökn
 al t leawn haalt depe oam
 van verlichtnisse
 alle leu kriegt noe wier mood
 ze veult zik vanniejs joonk wordn

as t meer zoo zol könn bliewn
 gelukkig hef t meanskedom
 rechtevoort nog aait
 ne niejmoode eagnskop
 mooi vuur de netuur
 good vuur t miljeu
 t is en blif wisse woar
 biologisch ofbrekboar.

t zommer keump

ik veule mie
 ne zwaalf oonder
 t reetn dak
 van de oalde boerderiej

ne krai oet t noordn
 is t'r niks bie

mugn vleeft roond en stekt
 nen kreenk van sloapers

ik bin hier umdat ik neargns
 aans kan wean as woar at
 ik bin

nog wa ne aandre stea
 ken ik
 woar at ik noe nich bin
 t der wier henne goan
 zal jums gebuurn
 tuske nog nich
 en nooit meer

eenmoal gengs
 geet t zik beweagn
 noch woar at t is
 en ok nich woar at t
 nich is

oawerdoan an zienn zin
 geet t ieder bod ontvaln
 an wel zik skrap zet
 eenmoal disn
 dan wier denn
 en woo een zik ofkeert
 en nich meer
 wierumme keump
 nog nich strukelnd

vuur aait ne fiddering

nog is t gen noe
 woaroet de wissigheid
 keump en da'k
 ofstaand möt doon
 van alns wat red
 zol mötn wordn

was ik mer den ik bin blevn
 was t'r meer niks oet tzölde

röst zeukn in wat oawer blif
 as de oasem ophoaldt
 kreain zitt op n oetkiek
 oalde nustn braandt nich meer
 in t laand van t zoalt
 de zwaalf zol wa wiln vleegn
 en mugn wiln vangn

t is zommerdag wordn

nich wieder vedan

geender is n hek
 n hoog hoaltn hek
 ofsloetnd too
 duudlik gef t an
 hier ma'j nich duur hen
 hier kom ie nich achter
 te hoog vuur t vleegn
 te leeg vuur t kroepn
 t slöt of
 t skearmt of
 wieder kom ie wisse nich
 maak meer da'j vot komt
 nich opspöln
 nich angoan
 allenig mooi votbliewn
 en good goan

doar achter zo'k
 toch wa wiln zwearvn
 niejskierig wean
 hoo at t doar is

alns vanniejs opnemn
 oaweral wiedlöftig kiekn
 woarum mag dat nich
 woarum wo'k teagn-hoaldn
 wat stek der achter
 slimmer as de wanhoppe
 is de helligheid
 dee mie hier moesstille
 stöarig in t oog hoaldt

nog gin fluusterklaank
 vermeangt zik met
 n echo van t leste woord
 da'k nich meer
 zegn kan

woarum doo'w piepverdoekn

inhoald:

Sprökke bie Havezate Everlo	5
n aander en iej	6
juust dan	7
neersassisch leavn	8
moo	9
Stenign	10
haiku	11
S T O F	12
storm	13
stoefmel	14
oonderskel	15
t leavn	16
Op les bie Johanna F. van Buren	17
deef	18
nen goon boer	20
aait lögnbuul	21
dat krie'j	22
ginne keender	23
luddevedut	24
an t prakkezeern an	25
emancipatie-weanske	26
anatomische les	27
breevn oonder nummer....	28
limerick	29
De ballade van de piepn	30
De ballade van de Dubbelstad	32
De ballade van t heugste dialekt	34
Ballade vuur t gedeanken van Cato Elderink	36
votropte roed	38
zuk ne steelte	40
t vuurjoar broezt der oet	42
t zomer keump	44
nich wieder vedan	46
inhoald	48

Foto KABO Enschede

Ben Frey is bekend door zijn optreden bij vele poëzie-manifestaties in Twente, de Achterhoek, Noordoost-Nederland en West-Duitsland.

In 1989 nam hij deel aan de "Poetry international on the road" in het theater "Concordia" te Enschede met een Twentse vertolking van werk van de Chinese dichter Duo Duo.

De gedichten van Ben Frey, zowel in het Nederlands als in het Twents, werden gepubliceerd in tal van literaire en culturele periodieken, zoals: De Moespot, n Sliepsteen, Roet, Gist, Lift, Spijker en Spreekuur Thuis.

Enkele reacties uit de regionale pers:

"... Ben Frey, die met een stortvloed aan Twentse humor de zaal plat kreeg."

Heleen Hameete
(Dagblad "Tubantia")

"Allereerst Ben Frey die met een ontwapend hoekige allure Twentse gedichten voordroeg."

J. Heymans
(Twentse Courant)

"... en niet te vergeten de in Twentse taal en gedachten goed dichtende Ben Frey. Geen onbekende in de Twentse poëziewereld."

Dirk Willem Rosie
(Dagblad "Tubantia")

Streek en taal 10 - Uitgeverij Van de Berg Enschede